

VAN VALENTIJN NAAR “PARTNERS IN OUDERSCHAP”

“Dit was wat ik nog miste binnen de bestaande aanpakken om vechtscheidingen te stoppen.”

Telkens weer is dit wat we horen na het afsluiten van onze driedaagse training in de SCHIP-aanpak.

Echtscheiding genereert **rouw**. Gelukkig wordt men zich hier steeds meer bewust van. Zo ook in het deze week verschenen Adviesrapport-expertteam-ouderverstoting-complexe-omgangsproblematiek.

Er wordt zelfs erkend dat onderliggende rouw een van de oorzaken is dat er complexe scheidingen ontstaan. Nergens lezen we terug dat het van belang is dat de ex-partners deze rouw samen gaan verwerken. Ouders worden gemotiveerd om vooral de toekomst in te kijken want, is men van mening, hun relatie is voorbij. Wél lezen we de aanbeveling om relatietherapie op te nemen in de basisziektekostenverzekering. Met als doel te komen tot “**gezond scheiden**” zodat de kinderen worden gevrijwaard van beschadigingen die voortkomen uit een vechtscheiding en ouderverstoting voorkomen kan worden.

Als geen ander omarmen wij deze aanbeveling.

Voor eenieder die bekend is met de rouw theorieën, is het duidelijk dat, om rouw te verwerken, het van belang is dat men alle informatie rondom het verlies boven tafel krijgt. In een scheiding is het nou juist vaak dát wat achterwege blijft.

Hoe is het mogelijk dat nog steeds de mening is toegedaan dat we geen energie meer hoeven te steken in relatieherstel na de echtscheiding? Hoe vaak moeten we nog horen dat de ex-partners elkaar vooral moeten loslaten terwijl zij elkaar op ieder hoogte- en dieptepunt in het leven van hun kinderen zullen tegenkomen. Zij moeten juist zich **opnieuw met elkaar verbinden** op een wijze die recht doet aan de veranderde situatie: **niet als liefdespartners maar als’ partners in ouderschap’**.

De **SCHIP-aanpak** is de eerste aanpak die ontwikkeld is vanuit het perspectief van rouw. De SCHIP-aanpak is een herstelmodel voor (v)echtscheiding en relaties die zich ‘in slecht weer’ bevinden.

Wanneer een echtscheiding uitmondt in een akelige vechtscheiding is alles gericht op het oplossen van het conflict i.p.v. aandacht voor het onderliggende verlies. Wat we vaak zien is dat na de scheiding, de ex-partners los van elkaar hun individuele rouwtraject doorlopen, terwijl ze rouwen om dezelfde relatie.

Dit is in feite volstrekt onnatuurlijk omdat juist tijdens het proces van echtscheiding de ex-partners elkaar zo hard nodig hebben om te begrijpen waarom de scheiding heeft

plaatsgevonden. Zoals ook uit het onderzoek van Esther Kluwer blijkt (2020) draagt begrip voor de reden van de echtscheiding bij aan **vergeving** en dat draagt weer bij aan goed co-ouderschap. De ex-partners zullen samen 'op verhaal dienen te komen' om betekenis te kunnen geven aan datgene wat verloren is gegaan. Ze zullen deze relatie die ze ooit samen zijn aangegaan dan ook samen moeten afhechten. Rouwen om de scheiding doe je, vanuit de visie van de SCHIP-aanpak, in interactie met degene aan wie je ooit verbonden hebt.

Wij willen **af van het advies om 'door de ogen van de kinderen te kijken'**. Als dat zou werken, dan hadden we wel een afname i.p.v een toename van het aantal vechtscheidingen kunnen waarnemen. Ex-partners c.q. ouders zijn in stress. Er is genoeg bekend over wat stress doet met het brein namelijk; stress maakt het onmogelijk om logisch na te denken. Om ex-partners onder deze omstandigheden te dwingen richting de toekomst te kijken en afspraken te maken over datgene wat het meest kwetsbare is in hun leven, de kinderen, is een onuitvoerbaar opgave en verhoogt alleen maar de spanning. Allereerst zal de stress moeten afnemen.

De realiteit is echter dat je **pas goede ouders kunt zijn als je eerst goede ex-partners** bent. Vooropgesteld: niemand vindt het fijn om in een conflict betrokken te zijn en iedere ouder wil het beste voor zijn kind. Maar als onder het conflict nog te veel de pijn, kwetsingen, verlies en rouw van de teloorgegane relatie bevinden, zal hier eerst aandacht voor moeten zijn. "Je kunt tenslotte pas vertrekken als je eerst bent aangekomen" dat wil zeggen: er zal eerst erkenning moeten zijn voor de wederzijdse kwetsuren die men elkaar, nooit gewild maar toch, heeft aangedaan. Pas als het vertrouwen in elkaar als ex-partners weer is hersteld kunnen zij goede ouders zijn. Voor alle relaties die we onderhouden geldt: vertrouwen is de basis van waaruit we vertrekken.

Het komt met de kinderen en met henzelf pas écht goed als ze verder kunnen als '**partners in ouderschap**'.

Dat de SCHIP-aanpak daarbij helpend is hoeft inmiddels geen betoog meer. De afgelopen vier jaar zijn ruim zeshonderd professionals getraind in deze methodiek en hebben driehonderd daarvan een licentie om deze aanpak te kunnen toepassen. Een eerste effectmeting van de SCHIP-aanpak laat een significante verbetering zien in het gevoel van welbevinden van de ex-partners.

Een greep uit de vele reacties: "*hadden we deze aanpak maar eerder doorlopen dan was het wellicht niet zover gekomen*" En op de vraag waarom het ze dit keer wel is gelukt te komen tot goed ex-partnerschap "*omdat het niet over de kinderen ging maar over ons*". De SCHIP-aanpak heeft zelfs al regelmatig geleid tot het voorkomen van een echtscheiding. Professionals die beroepsmatig in aanraking komen met (v)echtscheiding zijn uitermate enthousiast over de SCHIP-aanpak. Zij ervaren de aanpak als precies datgene dat miste in bestaande aanpakken.

www.schipoanpak.nl

Leoniek van der Maarel & Tineke Rodenburg

